

XIN CHÚA ĐẾN TỎ CHO CON BIẾT CHÚA CHỜ ĐỢI GÌ NƠI CON!

Thứ hai ngày 13-6-2011 phó tế Claude Deschenaux được thụ phong linh mục tại Châtel-Saint-Denis bên nước Thụy Sĩ. Tân Linh Mục 45 tuổi và sinh trưởng tại Fribourg. Một người từng mơ ước làm Cha Sở ngay từ ngày còn bé, vậy mà chỉ thật sự chính thức gia nhập Đại Chung Viện vào năm 39 tuổi, sau một chặng đường dài chuyên nghiệp phục vụ tha nhân. Chúng tôi xin giới thiệu cuộc phỏng vấn trong đó Cha Claude Deschenaux gợi lại ơn gọi, cuộc sống nơi Chung Viện và quan niệm về sứ vụ của Linh Mục.

Hỏi: Xin Cha cho biết làm sao mà Cha chỉ quyết định gia nhập Chung Viện khi Cha chuẩn bị bước vào tuổi tứ tuần?

Đáp: Vốn xuất thân từ giáo xứ Sainte-Thérèse ở Fribourg, ngay từ nhỏ, tôi đã muốn trở thành Cha Sở. Nhưng khi đến tuổi dậy thì thì tôi gặp khủng hoảng Đức Tin. Tuy nhiên, ước nguyện phục vụ người khác vẫn không bao giờ rời xa tôi. Vì thân phụ là cảnh binh nên tôi di chuyển thay đổi chỗ ở vòng vòng trong toàn huyện. Dầu sống bất cứ nơi đâu tôi đều dẫn thân sinh hoạt trong các giáo xứ và các hiệp hội của làng xã. Ngay khi là nhân viên ngân hàng, tôi rất thích tiếp xúc với khách hàng nơi guichet. Và "chóp đỉnh" là công việc tôi làm nơi hãng chuyên về dịch vụ đám tang. Trong vòng 9 năm tôi đồng hành với các gia đình có tang chế. Nhưng các công việc ấy vẫn còn thiếu, vẫn chưa kể là đủ! THIÊN CHÚA đòi hỏi nơi tôi một cái gì hơn thế nữa. Một ngày, kinh sĩ Jacques Banderet - cựu Tổng Đại Diện giáo phận Fribourg - đến tham dự lễ Thêm Sức tại Crésuz, và người dân nơi đây nói với ngài về tôi. Thế là ngay giữa bữa ăn, ngài bỗng đột ngột hỏi tôi có bao giờ nghĩ đến chuyện trở thành linh mục chưa? Lúc ấy tôi ngỡ ngàng tự nhủ: quả thật là ngài không biết rõ tôi nên mới "điên khùng" đặt một câu hỏi như thế! Nhưng rồi câu hỏi ấy cứ lảng vảng trong đầu óc tôi. Và từ sau buổi gặp gỡ ấy, tôi đến dùng bữa nơi nhà Vị Kinh Sĩ một hay hai lần mỗi năm, trong vòng 10 năm. Và cứ mỗi lần như thế, tôi thường bày tỏ với ngài về những lo âu và sợ hãi của tôi.

Hỏi: Xin Cha cho biết Cha sợ cái gì?

Đáp: Tôi đang sống độc lập thoải mái. Tôi đang có việc làm. Tôi sợ phải rời xa Crésuz, thành phố tôi rất yêu thích. Rồi đến chuyện phải trở lại học hành là điều khó tưởng tượng nổi. Cho đến một ngày, kinh sĩ Banderet khuyên tôi nên trình bày thẳng những âu lo của tôi với Đức Cha Bernard Genoud (1942-2010), lúc bấy giờ là Giám Đốc Chung Viện giáo phận Lausanne, Genève và Fribourg. Kể cả Cha Banderet lẫn Đức Cha Genoud không hề gây một áp lực nào trên tôi. Các vị để yên cho tôi tiếp tục cuộc hành trình theo nhịp bước của tôi, trước khi tôi chính thức quyết định gia nhập Đại Chung Viện vào năm 39 tuổi.

Kinh nghiệm này cho tôi thấy rằng, trong cuộc sống, đôi khi còn thiếu những người kêu gọi thuộc loại này. Người ta không dám kêu gọi. Ngoài ra trong các ơn gọi, cần phải có các chứng nhân. Trong trường hợp của tôi, có rất nhiều chứng nhân như Cha Georges Chardonnens, từng làm Cha Sở tại Crésuz, ngày

nay thì ngài 82 tuổi. Đây là vị Linh Mục gây xúc động mạnh nơi tôi bởi cách thức ngài sống đời dâng hiến. Tôi tự nhủ: điều ngài sống quả là chân thực! Tình yêu vị Linh Mục này biểu lộ trong ánh mắt thật lời cuốn, thật sống động. Rồi đến Cha Sở Jacques Le Moual cũng giúp tôi rất nhiều, xét vì ngài cũng gia nhập Chứng Viện năm 39 tuổi. Hơn ai hết ngài hiểu rõ tôi.

Hỏi: Xin Cha Claude Deschenaux cho biết vào thời điểm nào thì Cha quyết định gia nhập Đại Chứng Viện.

Đáp: Vào Đêm Giáng Sinh 2004 tôi cảm thấy rằng, trong năm 2005 - là Năm Ôn Gọi - tôi sẽ làm một quyết định quan trọng. Tôi đã trải qua một mùa đông băng giá khá khó khăn, tôi hơi lo âu, nhưng điều đáng nói là, thời gian càng trôi qua, lòng tôi càng cảm thấy khá hơn. Cho đến ngày 10-5-2005 với một niềm an bình nội tâm sâu xa, tôi đến gặp Cha Bề Trên Chứng Viện loan báo quyết định muốn vào Chứng Viện sống một năm phân định ơn gọi. Đây là quyết định sau những tháng ngày cầu nguyện. Ngày nào tôi cũng van xin cùng Đức Chúa Thánh Thần rằng: "Xin Chúa đến tỏ cho con biết Chúa chờ đợi gì nơi con".

Hỏi: Xin Cha cho biết cuộc sống nơi Chứng Viện diễn tiến ra sao?

Đáp: Giữa các chủng sinh với nhau, tôi không hề lo lắng và gặp vấn đề gì trong vòng 5 năm. Trước khi vào Chứng Viện tôi có lo âu tự hỏi mình sẽ sống làm sao đây với các người khác trong cùng một căn nhà, 24 tiếng trên 24 tiếng, với những người mà tuổi tác đáng lý là con của mình? Tuy nhiên, tôi có gặp khó khăn với việc học. Tôi xin nhắc một chi tiết nhỏ. Cuộc thi cuối cùng của tôi diễn ra vào năm 1984, năm mà Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II (1978-2005) đến viếng thăm mục vụ Fribourg. Vậy thì, mãi đến 20 năm sau, phải trở lại với việc học hành, không phải là chuyện dễ!

Điều giúp tôi thắng vượt được các khó khăn chính là bí tích Thánh Thể, là Thánh Lễ tôi tham dự mỗi ngày, cùng với đời sống huynh đệ trong Chứng Viện. Với tất cả những gì Cha Nicolas Glasson, Bề Trên Chứng Viện, tổ chức cho chúng tôi, thì đều củng cố cho đời sống huynh đệ thêm thấm thiết. Tôi cũng có những giây phút, những thời điểm cho riêng tôi. Chẳng hạn tôi cầu nguyện một mình vào ban đêm trước Thánh Thể. Đây là điều giúp tôi rất nhiều suốt cuộc hành trình trong Chứng Viện. Tôi cũng yêu mến đặc biệt Đức Mẹ MARIA. Tôi lần hạt Mân Côi suy ngắm các mầu nhiệm mỗi ngày và giao phó cho Chúa tất cả những người tôi yêu mến nhiều hoặc những người tôi yêu mến ít ít và tất cả những ai đang đau khổ.

Hỏi: Xin Cha Claude Deschenaux cho biết Cha nghĩ gì về sự hiếm hoi của các ơn gọi ngày nay?

Đáp: Có lẽ ngày nay các gia đình Công Giáo không còn giáo dục con cái mình trong Đức Tin. Tôi tự hỏi làm sao một đứa trẻ có thể quyết định dâng hiến đời mình cho Đức Chúa GIÊSU KITÔ, nếu người ta không cho phép đứa trẻ được biết về Đức Chúa GIÊSU KITÔ? Phần tôi, đúng ra là tôi sinh trưởng trong một gia đình Công Giáo sống đạo chân thành. Bà Nội tôi là tín hữu thuộc giáo xứ Sainte-Thérèse. Bà qua đời vì chứng đứng tim, trên tay cầm tràng chuỗi Mân Côi, trên đường đi đến nhà thờ tham dự Thánh Lễ, vào năm tôi lên 16 tuổi.

Trong khi Bà Ngoại tôi thuộc giáo xứ Crésuz là một người phụ trách phòng thánh. Nói thế để nhấn mạnh rằng gia đình Nội Ngoại của tôi thật đạo đức. Thế nhưng vào tuổi dậy thì, cha mẹ tôi đã phải khó nhọc thuyết phục tôi phải đi lễ ít ra là vào dịp Giáng Sinh và Phục Sinh. Đây là thời kỳ tôi gặp khủng hoảng Đức Tin. Ngày nay thì tôi thật lòng cảm tạ THIÊN CHÚA đã ban cho tôi có những bậc Cha Mẹ lành thánh, đã

biết giáo dục con cái trong Đức Tin. Nhưng ngoài sự kiện này ra, tôi nghĩ là chúng ta cần có các chứng nhân. Bạn có thể xuất thân từ một gia đình Công Giáo không sống đạo, nhưng bạn lại may mắn gặp được những chứng nhân chân chính. Tôi ước ao nói lớn tiếng với các Kitô hữu rằng: Đừng sợ! Hãy trở thành những chứng nhân cho Đức Tin của quý vị!

Hỏi: Theo Cha thì có phải là các ơn kêu gọi muôn sẽ là khuôn mặt tương lai của các Đại Chứng Sinh hay không?

Đáp: Đúng thật là càng ngày người ta càng thấy có các ơn gọi muôn. Tôi thấy rằng đây là một điều tích cực khi đã có những kinh nghiệm trong cuộc sống để sẵn sàng phục vụ tốt hơn. Tuy nhiên tôi không giảm thiểu tầm quan trọng của những người bắt đầu ơn gọi lúc còn rất trẻ. Trong trường hợp của tôi, tôi biết rằng kinh nghiệm làm việc nơi hãng chuyên về dịch vụ mai táng sẽ giúp tôi trong nghĩa vụ đồng hành với các gia đình gặp tang chế. Ngoài ra, các tín hữu thường có một hình ảnh sai lầm về ơn gọi hay về đời sống chung trong cộng đoàn và thường do dự hoặc không dám gõ cửa, đẩy cửa bước vào. Người ta lầm tưởng rằng một khi trở thành linh mục thì linh mục không biết cười đùa nữa. Hoặc người ta nghĩ sai rằng, các đan sĩ tu kín là những người không biết sống, những người cắt đứt với thế giới v.v. Không đúng như vậy! Hãy thử đến sống một lúc nơi Chứng Viện hoặc một vài ngày với một vị Linh Mục thì quý vị sẽ thấy ngay sự thật như thế nào.

Hỏi: Cha tưởng tượng Cha sẽ sống như thế nào với tư cách là Linh Mục?

Đáp: Tôi sẽ cố gắng trở thành một mục tử tốt, mục tử nhân lành, sống gần gũi với dân chúng. Tôi sẽ tìm cách hiểu và yêu mến các con chiên bốn đạo. Tôi sẽ giúp các tín hữu Công Giáo yêu mến Đức Chúa GIÊSU KITÔ ngay trong chính môi trường sống của họ, bất cứ nơi đâu. Tôi muốn mình hiện diện nhưng không phán xét lên án bất cứ ai. Tôi hy vọng sẽ tìm thấy sự hợp tác tốt trong nhóm mục vụ. Thật là quan trọng khi sát cánh bên nhau, tay trong tay để cùng nhau làm việc chứ không phải để tranh dành cái cọ vô ích! Bởi vì, tất cả cùng hoạt động để đạt đến mục đích chung kết: Làm cho mọi người yêu mến Đức Chúa GIÊSU KITÔ. Với tư cách này, tôi rất sung sướng được làm thành phần của Nhóm Hiệp Nhất Mục Vụ Saint-Denis. Đó là Nhóm Mục Vụ tôi rất có cảm tình và rất dễ sống hòa hợp. Tôi tìm thấy trong Hiệp Nhất Mục Vụ một nhóm gồm các giáo dân thiện nguyện hoặc dẫn thân rất tận tâm quảng đại. Đối với tôi thì đây là những dấu hiệu hy vọng cho thấy Giáo Hội Công Giáo thật sống động. Cần phải biết sử dụng các thanh củi để cháy để thắp sáng toàn thể xã hội và để quảng bá sâu rộng ngọn lửa tình yêu. Trong các giáo xứ, thật là quan trọng khi hỗ trợ các thành phần giáo dân dẫn thân.

Phần chúng tôi với tư cách là Linh Mục, chúng tôi phải luôn luôn khuyến khích và minh chứng rằng: Tất cả mọi người đều có ơn gọi và chỗ đứng trong lòng Giáo Hội Công Giáo duy nhất thánh thiện và tông truyền. Tất cả chúng ta đều được kêu gọi để trở thành chứng nhân: Chứng nhân cho Đức Chúa GIÊSU KITÔ và cho Tim Mừng Cứu Rỗi của Ngài.

("Évangile et Mission" bimensuel officiel des diocèses romands: Lausanne, Genève et Fribourg - Sion - Bâle . Abbaye de Saint-Maurice, 10 . 08 Juin 2011, trang 450-452)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt